

Danielin kirja – sata neljäkymmentäyhdeksän

Jumalan salaisuus ilmoitettuna: jumaluuden ja ihmisyyden yhdistäminen

Jeff Pippenger

2024-03-21

Olemme tarkastelleet Danielin kirjan yhdestoista luvun neljännessäkymmenennessä jakeessa esitettyä historiaa. Käsittelemme nyt jakeen sisäistä historialinjaa, joka kuvaa maan pedon protestanttisen sarven historiaa. Käytämme viittauskohtana Hesekielin kirjan kolmannenkymmenennenseitsemännen luvun kahden sauvan yhdistämistä tunnistaaksemme Jumalan salaisuuden, jonka Kristus toteuttaa yhdistäessään jumaluutensa ihmisyyteen kolmannen enkelin saapuessa. Rivi rivin päälle, sanoma Jumalan salaisuudesta, jonka Johanneksen mukaan oli määrä päättyä seitsemännen pasuunan soidessa, lähetettiin nimenomaisesti Laodikealle apostoli Paavalin kautta. Hesekielin, Johanneksen ja Paavalin todistus on yhtäpitävä saman Jumalan salaisuuden kanssa, joka esitettiin Jonesin ja Waggonerin sanomassa vuonna 1888; se oli sanoma Laodikealle.

Sillä minä tahtoisin, että tietäisitte, kuinka suuri taistelu minulla on teidän tähtenne ja laodikealaisten tähden sekä kaikkien niiden tähden, jotka eivät ole nähneet minun kasvojani lihassa; että heidän sydämensä saisivat lohdutusta, liittyneinä yhteen rakkaudessa, ja pääsisivät kaiken ymmärryksen täyden varmuuden koko rikkauteen, Jumalan ja Isän ja Kristuksen salaisuuden tuntemiseen; jossa ovat kätkeytyinä kaikki viisauden ja tiedon aarteet. Kolossalaiskirje 2:1–3.

Sovitustyö, jumaluuden ja ihmisyyden kahden sauvan yhteen liittäminen, alkoi, kun kolmas enkeli saapui, mutta Paavali käsittelee sen kahden sauvan yhteen liittämisen lopullista ja täydellistä täyttymystä, joka on Jumalan salaisuus. Sen tähden hän samastaa sanoman Laodikealle annettuun sanomaan, joka tuli ensimmäisen kerran vuonna 1856, sitten toistettiin vuonna 1888 ja lopulta saavutti täydellisen täyttymyksensä 11. syyskuuta 2001. Paavali esittää temppelin kaksinaisessa luonteessa tuodessaan esiin Jumalan salaisuuden, jonka tuli tulla päätökseen seitsemännen pasuunan soidessa. Hän jakaa tuon salaisuuden päähän ja ruumiiseen.

Ja hän on ruumiin, seurakunnan, pää; hän, joka on alku, esikoinen kuolleista nousseiden joukossa, että hänellä olisi kaikessa ensisijaisuus. Sillä Isä näki hyväksi, että kaikki täyteys asui hänessä, ja että hän, tehtyään rauhan ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi kaikki itsensä kanssa, hänen kauttaan, sanon minä, sekä maan päällä olevat että taivaissa olevat. Ja teidät, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne vihollisia pahoissa teoissa, hän on nyt sovittanut Poikansa lihallisessa ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, ettekä horju pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet ja jota on saarnattu kaikille luoduille taivaan alla; jonka palvelijaksi minä, Paavali, olen tullut, ja nyt iloitsen kärsimyksistäni teidän tähtenne ja täytän lihassani sen, mikä vielä puuttuu Kristuksen ahdistuksista, hänen ruumiinsa tähden, joka on seurakunta. Sen palvelijaksi minä olen tullut Jumalan taloudenhoidon mukaan, joka on minulle annettu teitä varten, täyttääkseni Jumalan

sanan. Kolossalaisille 1:18–25.

Kristus on pää, jonka tulee olla ensisijainen kaikessa, ja Hänen kirkkonsa on ruumis. Yhdessä pää ja ruumis edustavat jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymistä, ja myös toinen tärkeä tosiasia tulee ilmi. Pään ja ruumiin välinen suhde on se, että pään tulee olla ensisijaisessa asemassa ruumiiseen nähden. Ihmisen kohdalla, joka luotiin Jumalan kuvaksi, korkeampien voimien (pään) tulee hallita alempia voimia (ruumista). Yhdessä ne muodostavat yhden olennon, tai siinä temppeliä koskevassa sanastossa, jota Johanneksen tuli mitata, ne edustavat pyhää paikkaa (ihmisyyttä, ruumista) ja kaikkeinpyhintä (jumaluutta, päätä). Se, kuinka nämä kaksi liitetään yhteen ”yhdeksi puuksi” eli yhdeksi ruumiiksi, on ”sovituksen” työ. Paavali jatkaa:

Jonka palvelijaksi minä olen tullut Jumalan taloudenhoidon mukaan, joka on minulle teitä varten annettu, täyttääkseni Jumalan sanan; sen salaisuuden, joka on ollut kätkeytyneenä aikakausista ja sukupolvista asti, mutta joka nyt on tehty ilmeiseksi hänen pyhillensä; joille Jumala tahtoi tehdä tietäväksi, mikä on tämän salaisuuden kirkkauden rikkaus pakanain keskuudessa: Kristus teissä, kirkkauden toivo. Häntä me julistamme, neuvoen jokaista ihmistä ja opettaen jokaista ihmistä kaikessa viisaudessa, asettaaksemme jokaisen ihmisen täydellisenä Kristuksessa Jeesuksessa. Sitä varten minä myös vaivaa näen, taistellen hänen vaikutuksensa mukaan, joka voimallisesti vaikuttaa minussa. Kolossalaiskirje 1:25–29.

Sadan neljäkymmenenneljän tuhannen täydellistyminen, joka esittää ”jokaisen ihmisen täydellisenä Kristuksessa”, on ”Jumalan salaisuus”, joka on jumaluuden yhdistyminen ihmisyyteen, eli niin kuin Paavali sen ilmaisee, ”Kristus” ihmisyydessä, ”kirkkauden toivo”. Seitsemännen pasuunan soimisen päivinä tuo salaisuus tulee päätökseensä. Kun Hesekiel yksilöi tuon yhdistymisen, hän käyttää kahta sauva, toista pohjoista valtakuntaa ja toista eteläistä valtakuntaa varten, osoittamaan vertauskuvallista yhdyssidettä, joka edustaa temppeliä luvulla ”neljäkymmentäkuusi”. Vertauskuvallisen yhdyssiteen ”neljäkymmentäkuusi” sauva on liitettävä vertauskuvalliseen yhdyssiteeseen ”kaksisataakaksikymmentä”.

Kaksisataakaksikymmentä on jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisen symboli. Kuningas Jaakon Raamatun julkaisemisesta vuonna 1611 Millerin sanoman ensimmäiseen esittämiseen vuonna 1831 ja siitä edelleen sanoman julkaisemiseen vuonna 1833 Vermont Telegraphissa on kaksisataakaksikymmentä vuotta. Millerin sanoma oli sen tiedon lisääntymisen muodollistaminen, joka oli saatu Raamatusta, kun Danielin kirja avattiin sineteistään vuonna 1798. Alkuvuonna 1611 julkaistiin jumalallinen asiakirja, ja päätösvuonna 1831 oli ihmisperäinen julkaisu, joka perustui siihen jumalalliseen totuuteen, joka oli avattu sineteistään vuonna 1798.

Nuo kolme päivämäärää edustavat paitsi kahtasataakaksikymmentä vuotta, myös heprealaisen sanan ”Totuus” rakennetta, joka muodostuu yhdistämällä heprealaisen aakkoston ensimmäinen, kolmastoista ja viimeinen kirjain sanan ”Totuus” muodostamiseksi. Jumalallinen julkaisu alussa ja inhimillinen julkaisu lopussa, ja vuosi 1798 edustaa tiedon lisääntymistä, joka toisi näkyviin jumalattomien henkilöiden luokan, joka hylkäsi tuon tiedon ja edusti siten kolmattatoista kirjainta, joka on kapinan vertauskuva. Tuo kahdensadankahdenkymmenen vuoden yhteys vahvistettiin ensimmäisen enkelin liikkeessä, ja kolmannen enkelin liike tarjoaa toisen todistajan.

Vuonna 1776 julkaistiin jumalallinen asiakirja, Itsenäisyysjulistus, ja kaksisataa kaksikymmentä vuotta myöhemmin, vuonna 1996, julkaistiin inhimillinen asiakirja, The Time of the End -lehti. Inhimillinen asiakirja johdettiin tiedon lisääntymisestä, joka tuotettiin lopun aikana vuonna 1989 ja joka, kuten vuonna 1798, synnytti kapinan sitä jumalallista sanomaa vastaan, jota Itsenäisyysjulistus edusti. Vuoden 1996 tiedon lisääntyminen osoitti Amerikan tulevaisuuden sen menettäessä sen vapauden ja itsenäisyyden, jonka se oli julistanut vuonna 1776 pian tulevan sunnuntailain myötä. Tämä antaa toisen todistuksen siitä, että luku kaksisataa kaksikymmentä edustaa jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmää, ja tuo toinen todistus esitettiin "Truthin" allekirjoituksella; sitä edusti ensimmäinen todistus ensimmäisen enkelin historiassa (ensimmäinen) ja toinen todistus kolmannen enkelin historiassa (viimeinen).

Vuosi 1776 merkitsi myös sen ajanjakson alkua, joka edelsi maapetona ilmenevän vallan varsinaista alkua raamatullisen profetian kuudentena valtakuntana. Tuona valmistavan kauden aikana totuuden allekirjoitus tunnistettiin jälleen vuodesta 1776, joka merkitsi Yhdysvaltojen alkua, ja vuodesta 1798, joka merkitsi Yhdysvaltojen alkua raamatullisen profetian kuudentena valtakuntana. Tuon alku- ja loppuhistorian keskellä vuosi 1789 merkitsi keskimmäistä kirjainta, kun kolmesta siirtokuntaa ratifioi perustuslain. Kukin näistä kolmesta vuosiluvusta edustaa Yhdysvaltojen "puhumista": vuoden 1776 itsenäisyysjulistuksella, vuoden 1789 perustuslailla ja vuoden 1798 Alien and Sedition Acts -laeilla. Tuo historia käsittää kaksikymmentäkaksi vuotta, mikä on kahdensadankahdenkymmenen kymmenys eli kymmenesosa, joten se edustaa myös jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmän symbolia.

Se esittää maapetona kuvatun vallan historiaa: se alkaa karitsana (jumaluus) ja päättyy lohikäärmeenä (ihisyys). Vuosi 1776 alkaa itsenäisyysjulistuksella, joka merkitsee jumaluutta, ja Alien and Sedition Acts edustavat ihmisyyttä; noiden kahdenkymmenen kahden vuoden aikana, jotka edelsivät maapetovallan hallituskauden alkua raamatullisen profetian kuudentena valtakuntana, karitsasta lohikäärmeeksi tapahtuva siirtymä tulee esikuvallisesti ilmi.

Kaksituhatta viidensadan kahdenkymmenen vuoden mittaisen tuomion alku eteläistä Juudan valtakuntaa vastaan liittyy Danielin kirjan kahdeksannen luvun neljännentoista jakeen kahdentuhannen kolmensadan vuoden alkuun. Pyhäkön ja joukon talleaminen Juudassa alkoi vuonna 677 eKr., ja kahdentuhannen kolmensadan vuoden profetia alkoi kaksisataakaksikymmentä vuotta myöhemmin, vuonna 457 eKr. Eteläisen Juudan valtakunnan sauva on yhdistetty pohjoiseen valtakuntaan luvun neljäkymmentäkuusi symbolilla, ja se on myös yhdistetty kahteentuhanteen kolmeensataan vuoteen kahdensadan kahdenkymmenen yhteyden kautta.

Paavali sanoi olevansa Jumalan taloudenhoidon palvelija ja määritteli sitten sen taloudenhoidon, jonka palvelija hän oli, Jumalan salaisuudeksi, joka on Kristus teissä, kirkkauden toivo. Tätä totuutta hän käsittelee edelleen kirjoittaessaan Timoteukselle.

Ja tunnustetusti suuri on jumalisuuden salaisuus: Jumala ilmestyi lihassa, vanhurskautettiin Hengessä, nähtiin enkelien keskuudessa, saarnattiin pakanoille, häneen uskottiin maailmassa, otettiin ylös kirkkauteen. 1. Timoteukselle 3:16.

Paavali sanoo tässä, että jumalisuuden salaisuus on Jumala ilmestyneenä lihassa. Jumala on pää, ja liha on ruumis. Jumalisuuden salaisuus on Kristus uskovassa; se on jumaluuden ja ihmisyyden yhdistyminen. Paavali käyttää myös avioliiton vertauskuvaa, samoin kuin Hoosea.

Sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä, hänen lihaansa ja hänen luitansa. Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. Tämä salaisuus on suuri; mutta minä puhun Kristuksesta ja seurakunnasta. Efesolaiskirje 5:30–32.

Kolmannessakymmenennessäseitsemännessä luvussa, kun Hesekiel yksilöi viimeisten päivien liiton, joka on uudistettu liitto niiden kanssa, jotka on tunnistettu sadaksineljäksikymmeneksineljätuhanneksi, hän esittää kuvauksen kahden sauvan yhteen liittämistä. Nuo kaksi sauvaa, rivi rivin päälle, sisältävät Hoosean ja Paavalin avioliittometaforan. Kun ne liitettiin yhteen, niiden ei enää tullut olla kaksi kansakuntaa, vaan yksi kansakunta, iankaikkisesti.

Ja minä teen heistä yhden kansan siinä maassa, Israelin vuorilla; ja yksi kuningas on oleva heidän kaikkien kuninkaansa; eivätkä he enää ole kaksi kansaa, eivätkä he enää milloinkaan jakaudu kahdeksi valtakunnaksi. Eivätkä he enää saastuta itseään epäjumalillaan eivätkä iljetyksillään eivätkä millään rikkomuksillaan; vaan minä pelastan heidät kaikista heidän asuinpaikoistaan, joissa he ovat tehneet syntiä, ja puhdistan heidät; niin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa. Hesekiel 37:22, 23.

Hesekielin yhteen liittäminen osoittaa, milloin he eivät enää ole jakautuneita eivätkä enää tee syntiä, milloin heidät puhdistetaan ja milloin Jumala on heidän ainoa Jumalansa ja heillä on vain yksi kuningas. Lokakuun 22. päivänä liiton Sanansaattaja tuli äkisti temppeliin ”puhdistamaan” kansansa. Hän tuli saadakseen valtakunnan, jonka kansan tuli Pietarin mukaan silloin olla pappien ja kuninkaiden valtakunta. Sinä päivänä ylkä tuli myös häihin, jotka ovat se salaisuus, jonka Paavali ja Hoosea osoittavat ja joka kuvaa jumaluuden yhdistymistä ihmisyyteen. Johannes osoittaa, että tuo salaisuus, jonka Paavali määrittelee sanoilla ”Kristus teissä, kirkkauden toivo”, oli tuleva päätökseensä seitsemännen enkelin pasuunan soimisen päivinä.

Mutta seitsemännen enkelin äänen päivinä, kun hän alkaa puhalttaa pasuunaan, Jumalan salaisuus käy täytäntöön, niin kuin hän on julistanut palvelijoilleen profeetoille. Ilmestys 10:7.

Seitsemäs enkeli on kolmas voi, joka saapui 11. syyskuuta 2001. Seitsemäs enkeli alkoi puhalttaa, kun kolmas enkeli saapui vuoden 1844 historiassa ja siitä eteenpäin, mutta vuoden 1863 kapina esti työn valmistumisen. Kolmas enkeli saapui, ja seitsemäs pasuuna alkoi jälleen soida 11. syyskuuta 2001, ja tällä kertaa ”Jumalan salaisuus” on oleva ”täytetty”. Tuo ”salaisuus” on jumaluuden ja ihmisyyden yhdistyminen, mikä tuottaa ne sataneljäkymmentäneljätuhatta, joista sitten tulee Jumalan lippumerkki ja armeija. Tästä syystä Hesekielin kolmaskymmenesseitsemäs luku alkaa sillä, että Hesekiel viedään kuolleiden kuivien luiden laaksoon. Nuo luut edustavat Laodikean adventismia 11. syyskuuta 2001, ja tästä syystä Paavali osoittaa evankeliuminsa Jumalan salaisuudesta laodikealaisille.

Sillä minä tahdon, että tietäisitte, kuinka suuri taistelu minulla on teidän tähtenne ja Laodikeassa olevien tähden sekä kaikkien niiden tähden, jotka eivät ole nähneet minun kasvojani lihassa; että heidän sydämensä saisivat lohduksen, liittyen yhteen rakkaudessa, ja saavuttaisivat kaiken ymmärryksen täyden varmuuden rikkauden, tullen tuntemaan Jumalan ja Isän ja Kristuksen salaisuuden; jossa ovat kätkeytyinä kaikki viisauden ja tiedon aarteet. Kolossalaiskirje 2:1–3.

Tämä on myös se kuvaus, jonka sisar White liittää Hesekielin kuolleisiin, kuiviin luihin.

”Mutta tämä kuivien luiden vertauskuva ei koske ainoastaan maailmaa, vaan myös niitä, joita on siunattu suurella valolla; sillä hekin ovat kuin laakson luurangot. Heillä on ihmisen muoto, ruumiin rakenne, mutta heillä ei ole hengellistä elämää. Mutta vertaus ei jätä kuivia luita pelkästään yhteenliitetyiksi ihmishahmoiksi; sillä ei riitä, että jäsenissä ja piirteissä on sopusuhtaisuutta. Elämän hengen täytyy tehdä ruumiit eläviksi, jotta ne voivat nousta pystyyn ja ryhtyä toimintaan. Nämä luut edustavat Israelin heimoa, Jumalan seurakuntaa, ja seurakunnan toivo on Pyhän Hengen eläväksi tekevä vaikutus. Herran täytyy puhalttaa kuivien luiden päälle, jotta ne eläisivät.

”Jumalan Hengen, elävöittävän voimansa kanssa, täytyy olla jokaisessa ihmisessä toimivassa välikappaleessa, jotta jokainen hengellinen lihas ja jänne olisi toiminnassa. Ilman Pyhää Henkeä, ilman Jumalan henkäystä, omatunto vaipuu veltostumiseen ja hengellinen elämä katoaa. Monilla, joilta hengellinen elämä puuttuu, on nimensä seurakunnan kirjoissa, mutta niitä ei ole kirjoitettu Karitsan elämän kirjaan. He saattavat olla liittyneinä seurakuntaan, mutta he eivät ole yhdistyneet Herraan. He saattavat olla uutteria tietyn velvollisuuksien joukon täyttämiseksi, ja heitä voidaan pitää elävinä; mutta monet kuuluvat niihin, joilla on ‘nimi, että elät, mutta olet kuollut.’”

”Ellei sielu aidosti käänny Jumalan puoleen; ellei Jumalan elämänhenkäys virvoita sielua hengelliseen elämään; elleivät totuuden tunnustajat ole taivaasta syntyneen periaatteen vaikuttamia, he eivät ole syntyneet siitä turmeltumattomasta siemenestä, joka elää ja pysyy iankaikkisesti. Ellei heidän ainoana turvanaan ole luottamus Kristuksen vanhurskauteen; elleivät he jäljittele Hänen luonnettaan, työskentele Hänen hengessään, he ovat alastomia, heillä ei ole yllään Hänen vanhurskautensa pukua. Kuolleita pidetään usein elävinä; sillä ne, jotka toteuttavat sitä, mitä he omien käsitystensä mukaan nimittävät pelastukseksi, eivät ole sellaisia, joissa Jumala vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen hyvän tahtonsa mukaan.

”Tätä luokkaa kuvaa osuvasti se kuivien luiden laakso, jonka Hesekiel näki näyssä.” Review and Herald, 17. tammikuuta 1893.

Laodikean sanoma esitettiin ensi kerran adventismille vuonna 1856, juuri sinä vuonna, jona Herra avasi 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän ajan” etenevän valon. Vuoden 1856 sanoma, joka koostui sisäisestä parannukseen kutsuvasta sanomasta ja ulkoisesta profetian sanomasta, hylättiin vuonna 1863. Laodikean sanoma salaisuudesta ”Kristus teissä, kirkkauden toivo”, toistettiin vuonna 1888 vanhinten Jonesin ja Waggonerin toimesta, ja myös sisar White määritteli tuon sanoman Laodikean sanomaksi.

Rivi riviltä Hesekielin kirjan luku kolmekymmentäseitsemän alkaa sillä, että Hesekiel viedään hengessä 11. syyskuuta 2001, missä hänelle annetaan näky Laodikean adventismista, joka on kuollut synteihin ja rikoksiin. Häntä käsketään julistamaan kaksi toisistaan erillistä profeetallista sanomaa. Ensimmäinen saa aikaan yhteenliittymisen, mutta ruumiit ovat yhä kuolleet. Toinen profetia kutsuu ”neljän tuulen” sanoman puhaltamaan elämän luihin. Neljän tuulen sanoma on sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimissanoma, joka osoittaa neljän enkelin pidättävän neljää tuulta. Sisaret White samastaa nuo neljä tuulta ”vihaiseksi hevoseksi”, joka pyrkii pääsemään irti, sillä sitä pidätellään. Islamin vihainen hevonen pyrkii pääsemään irti ja tuomaan kuolemaa ja hävitystä kulkureitillään, niin kuin se teki 11. syyskuuta 2001, ja se päästetään jälleen irti pian tulevan sunnuntailain aikana.

Tuo sanoma tuo kuolleet ruumiit yhdeksi yhtenäiseksi armeijaksi, joka seisoo jaloillaan. Tuo yhtenäinen armeija nostetaan jaloilleen vastauksena seitsemännen enkelin sanomaan, sillä seitsemännen enkelin pasuunan soidessa täyttyy sen salaisuus, että ne sata neljäkymmentäneljätuhatta solmivat avioliiton Kristuksen kanssa.

Sitten Hesekielille näytetään kahden sauvan yhdistyminen, niin että niistä tulee yksi kansa. Nuo kaksi sauva ovat Israelin pohjoinen valtakunta ja Juudan eteläinen valtakunta, jotka yhdistyvät yhdeksi kansaksi niiden keskinäisten kaksituhatta viisisataa kahdenkymmenen vuoden pituisten hajaannusaikojen päättyessä. Niiden yhteinen päättymisen synnyttää hengellisen temppelin, jota kuvataan neljälläkymmenellä kuudella vuodella keskinäisten hajaannusaikojen alussa ja lopussa.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Ja he nousivat varhain aamulla ja lähtivät Tekoan erämaahan; ja heidän lähtiessään Joosafat astui esiin ja sanoi: Kuulkaa minua, Juuda ja te Jerusalemin asukkaat: uskokaa Herraan, teidän Jumalaanne, niin te pysytte lujina; uskokaa hänen profeettojaan, niin te menestytte. 2. Aikakirja 20:20.”

”Uskokaa Herraan, Jumalaanne, niin pysytte lujina; uskokaa hänen profeettojansa, niin menestytte.”

“Jesaja 8:20. ‘Lakiin ja todistukseen! Ellei heidän puheensa ole tämän sanan mukaista, heissä ei ole valoa.’”

Jumalan kansan eteen asetetaan tässä kaksi tekstiä: kaksi menestymisen ehtoa. Jehovan itsensä lausuma laki ja profetian henki ovat ne kaksi viisauden lähde, jotka ohjaavat Hänen kansaansa jokaisessa kokemuksessa. 5. Mooseksen kirja 4:6. ”Sillä se on teidän viisautenne ja ymmärryksenne kansojen silmissä, niin että ne, kuullessaan kaikista näistä käskyistä, sanovat: Totisesti, tämä suuri kansa on viisas ja ymmärtäväinen kansa.”

Jumalan laki ja profetian henki kulkevat käsi kädessä ohjatakseen ja neuvoakseen seurakuntaa, ja aina kun seurakunta on tunnustanut tämän olemalla kuuliainen Hänen lailleen, profetian henki on lähetetty opastamaan sitä totuuden tiellä.

“Ilmestys 12:17. ‘Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti käymään sotaa hänen jälkeläistensä jäännöistä vastaan, niitä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen Kristuksen

todistus.' Tämä profetia osoittaa selvästi, että jäännösseurakunta tunnustaa Jumalan Hänen laissaan ja että sillä on profetian lahja. Kuuliaisuus Jumalan laille ja profetian henki ovat aina erottaneet Jumalan todellisen kansan, ja koetus annetaan tavallisesti nykyisten ilmenemismuotojen perusteella.”

Jeremian päivinä kansalla ei ollut epäilystä Mooseksen, Elían tai Elisan sanomasta, mutta he epäilivät ja panivat syrjään sen sanoman, jonka Jumala lähetti Jeremian kautta, kunnes sen vaikutus ja voima menivät hukkaan eikä ollut muuta parannuskeinoa kuin että Jumala vei heidät pois pakkosiirtolaisuuteen.

Samoin Kristuksen päivinä kansa oli oppinut, että Jeremian sanoma oli tosi, ja he vakuuttivat itsensä uskomaan, että jos he olisivat eläneet isiensä päivinä, he olisivat ottaneet vastaan hänen sanomansa; mutta samalla he hylkäsivät Kristuksen sanoman, josta kaikki profetat olivat kirjoittaneet.

”Samalla kun kolmannen enkelin sanoma nousi maailmassa, sanoma, jonka on määrä paljastaa Jumalan laki seurakunnalle sen täytydessä ja voimassa, myös profetallinen lahja palautettiin välittömästi. Tämä lahja on näytelty hyvin huomattavaa osaa tämän sanoman kehityksessä ja sen eteenpäin viemisessä.

”Kun mielipide-eroja on syntynyt Raamatun tulkintoihin ja työmenetelmiin liittyvissä kysymyksissä, jotka ovat omiaan horjuttamaan sanoman uskovien uskoa ja johtamaan eripuraisuuteen työssä, profetian henki on aina luonut valoa tilanteeseen. Se on aina tuonut uskovien joukkoon ajatuksen ykseyden ja toiminnan sopusoinnun. Jokaisessa kriisissä, joka on syntynyt sanoman kehityksen ja työn kasvun aikana, ne, jotka ovat pysyneet lujasti Jumalan lain ja profetian hengen valon puolella, ovat saaneet voiton, ja työ on menestynyt heidän käsissään.” Loma Linda Messages, 34.